

NO ÉS TAN DIFÍCIL

Quan se vol posar en un compromís als dramaturgs actuals, se'ls acusa d'escriure un teatre per a minories, no tant perquè allò que diuen no interese a gairebé ningú com perquè es tracta d'una escriptura sovint incomprendible. No negue que en ocasions això siga veritat, però moltes altres voltes es tracta d'un tòpic que ens estalvia esforços intel·lectuals. La manca d'una crítica que vaja més enllà del simple comentari de les estrenes i faça per tractar d'aclarir les coses, contribueix a embolicar més el panorama.

Dic tot això perquè després d'haver vist *La mala vida*, d'Alejandro Jornet i Jorge Picó, no puc entendre perquè hi ha qui la veu com una obra estranya, difícil, complicada, minoritària al capdavant. I no és així: una anècdota que forma part del repertori del teatre de tots els temps (el triangle amorós), se'ns presenta amb una estructura nítida, on la cèlebre fragmentació del teatre actual permet que l'acció avance a bon ritme. L'humor que destil·len moltes situacions tampoc no té res d'estrany ni de rebuscat. El resultat global, doncs, és un bon espectacle a l'abast de l'espectador mitjà.

No voldria, tanmateix, que es pensés que a l'obra no hi ha risc, o investigació en termes teatrals. Tot el contrari: al costat de tots els mèrits que acabe de dir, haig de situar que ens trobem davant una indagació molt seriosa sobre les pautes interpretatives que les noves escriptures exigeixen. I és que aquestes mai no es podran consolidar si no hi ha una reescriptura paral·lela dels modes d'interpretació, de la tècnica actoral. En aquest sentit, la direcció d'Alejandro Jornet i la tasca dels tres actors, Miguel Ángel Romo, Eva Zapico i Jorge Picó em semblen fonamentals. La suma d'això a tot l'anterior produeix, en definitiva, un producte equilibrat, molt ben acabat i, per suposat, no gens difícil. Faltaria més.